

videre, men skal blot bemærke — for endnu en Gang at holde mig til det ærede Medlem — at naar han talte om Rekylgeværer, er det selvfølgelig ikke min Sag i nogen Maade at klare, hvad der staar i Forbindelse med dette Spørgsmaal. Jeg skal blot overfor de sidste Bemærkninger om dette Spørgsmaal, om de Farer, som kunne true Landet ved, hvad der er sket i Forbindelse med dette Spørgsmaal, sige, at naar man nu ser i Beretninger, som ikke ere modsagte, at engelske Kulskibe forsyne den russiske Flaade i rum Sø med Kul, tror jeg ogsaa, vi ere noget for tilbøjelige til at stille os frem som mere ømskindede, end berettiget og naturligt er.

Maa jeg endnu overfor den ærede Ordfører gøre en Bemærkning i Anledning af hans Udtalelser om Saltholmsspørgsmaalet og hans Citat af, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds havde sagt under Forhandlingerne i Fjor. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds havde sagt, at der vilde blive truffet Foranstaltninger for, at Mandskabet kunde være i Ly, naar det skulde betjene de Skanser, som bleve anlagte paa Saltholm. Jeg skal dertil bemærke, at der her var et Tidspunkt, hvor jeg mener, at der i nogen Grad kunde tales om en Fejl fra den daværende Krigsministers Side. Thi det maatte jo være klart paa dette Tidspunkt, at der maatte træffes Foranstaltninger til, at Mandskabet kunde være i Ly. Det maatte dog være ganske meningsløst at opføre Skanser, der kunde bestykket med Kanoner og besættes med Mandskab til Betjening deraf, uden at der ogsaa var Mulighed for, at dette Mandskab kunde faa Hus over Hovedet. Jeg tror at kunne sige, at den Foranstaltning, der nu er truffen, ogsaa ganske sikkert fuldt ud er forsvarlig. Derom nærer jeg ikke nogen som helst Tvivl. Fejlen, det indrømmer jeg, er kun denne, at man ikke i rette Tid har været klar derover, og dels den, at man ikke i rette Tid har gjort Meddelelse om, hvad man foretog sig. Hvis dette var iagttaget, mener jeg, at alle Angreb i ethvert Tilfælde af nogen Betydning kunde paa Forhaand have været afvæbnede.

Hvad de andre Spørgsmaal, hvorom der har været Tale, angaa, skal jeg om hele Usserødsagen kun bemærke, at jeg meget vil anbefale den nuværende højt-ærede Krigsminister at gøre den til Genstand for en omhyggelig Overvejelse. Dernæst maa jeg nævne det saakaldte Beklædningsspørgsmaal, som det ærede Medlem

for Københavns Amts 2den Valgkreds særlig opholdt sig ved. Han talte om de 100,000 Vaabenfrakker og i det hele taget det store Antal af Uniformsgenstande, hvorom der findes Oplysninger i Betænkningen, Tillæg B. Sp. 283. Jeg er af en ham ganske modsat Formening om dette Spørgsmaal. Jeg er endogsaa tilbøjelig til at mene, at dette er en lav Forsyning af Uniformsgenstande til Hæren. Vi have fra gammel Tid faaet Oplysning om, at det, man bestræber sig for at have til Stede til den aktive Del af Hæren, er omtrent 3 Sæt til hver Mand: i hvert Tilfælde en fuldstændig Feltbeholdning for hver Mand, der kan tænkes at blive udrustet under overordentlige Omstændigheder, endvidere en Brugsbeholdning og endelig et saakaldt Hjælpesæt. Nu er Forholdet dette, at kun Feltbeholdningen kan være til Stede i ny Genstande, Brugsbeholdningen er i Reglen ikke saa ganske lidt brugt, og det saakaldte Hjælpesæt er et Sæt, der som Regel bestaar af lappede Klæder, og det er jo ikke saa sjældent, at vi endog i Bladene se omtalt, at vore Soldater gaa i lappede Klæder og se daarlige ud i den Paaklædning. Det er udelukkende, fordi man ved Militæretaten søger at benytte, hvad der foreligger paa den mest sparsommelige Maade og lader det slides saa meget, som det paa nogen Maade anstændigvis kan lade sig gøre, for at ikke Udgifterne paa Munderingskontoen skulle løbe højere op, end de givne Bevillinger strække til. Jeg tror, jeg er rigtig oplyst, naar jeg tillader mig at formode, at de Slidpenge, som enkelte Underafdelinger have at arbejde med, ere saa lavt beregnede, at de ikke alle Vegne kunne slaa til, nogle Steder kun med den allerstørste Møje og den mest vidtgaaende Omhyggelighed, andre Steder slet ikke uden at Beholdningernes Værdi ved Afdelingerne gaar saaledes nedad, at der, dersom der ikke gøres noget i Tide for at supplere dem, er Fare for, at man ikke kan opretholde Munderingsbeholdningen i den for Udrustningen nødvendige Tilstand. Derfor kan jeg ikke dele de Formening, der ere fremsatte af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, da han talte om, hvilket Antal af Beklædningsgenstande vi have ved Afdelingerne. Naar vi danne os et Skøn over den Styrke, vi maa mobilisere i paakommende overordentlige Tilfælde saavel af Kombattanter som af Non-Kombattanter, er den Beholdning, vi have, ingenlunde for stor. Det er min Opfattelse, at det meget hur-